

Ana Kordić

09.09.2025. 21:39

Pogledano: 63 puta

A što sad?

Svaki učitelj u svom radu ima puno prvih sati. Prvi samostalni sat u učionici. Prvi sat s jednom generacijom učenika. Pa prvi sat s drugom generacijom učenika, pa trećom, pa četvrtom.... I svaki je poseban na svoj način.

ŠTO

SE

KRIJE

UNUTRA
o o

Ali onaj prvi se posebno pamti. Zamislite jednu učiteljicu, početnicu, s nekih 47 kg, metar i žilet visoka ili bolje rečeno niska. Ta učiteljica ulazi sa svojom mentoricom u učionicu. Zamislila je da će slušati svoju mentoricu kako radi pripremu za ispit znanja iz matematike. Zajedno su pripremile zadatke koje će vježbati i načine na koje će to sve izvesti. No, mentorica je nakon predstavljanja pripravnice, samo napustila učionicu. U učionici je ostala pripravnica, sama s 33 učenika tadašnjeg četvrtog razreda (osmogodišnja škola). Sve ono što je osjećala u tom trenutku - strah, tremu, knedlu u grlu, bili su pokazatelji želje da opravda dano joj povjerenje, jer joj je stalo. Sve je to bilo prisutno u prvim sekundama toga sata. I onda duboki udah i Krenulo je učenje. Učenje koje nije bilo isključivo rezervirano za učenike. Nego i za nju, staru mene. Svi moji učenici su ujedno bili i moji učitelji. Upoznajući ih i radeći s njima, gradila sam sebe. Svaki od njih, sa svojim posebnostima, ugrađen je u dijelove mog profesionalnog bića. Bića koje još uvijek propituje, pita, traži i, ono najbitnije, uči. Svakoga dana.

PS. Mentorica s početka priče bila je moja svekrva ☹️. Bila je stroga učiteljica. Možda mi je takva baš i trebala.

Tags

Igra i rad

Cjeloživotno učenje

Collections

Čas kad sam počeo_la

Autorski tekstovi